

„Wartości rodzinne” Kłausa Schwaba

26 sierpnia 2022

Rankiem 11 września 2001 r. Klaus Schwab siedział przy śniadaniu w Park East Synagogue w Nowym Jorku z rabinem Arthurem Schneierem, byłym wiceprezydentem Światowego Kongresu Żydów i bliskim współpracownikiem rodzin Bronfmanów i Lauderów. Razem obaj mężczyźni obserwowali, jak rozwija się jedno z najbardziej znaczących wydarzeń następnych dwudziestu lat, gdy samoloty uderzają w budynki World Trade Center. Teraz, dwie dekady później, Klaus Schwab ponownie zasiada w pierwszym rzędzie w kolejnym, definiującym pokolenie momencie we współczesnej historii ludzkości.

Henry Kissinger (po lewej) oraz Klaus Schwab (w środku)
Zawsze wydaje się, że zajmuje pierwsze miejsce w pierwszym rzędzie, gdy zbliża się tragedia, bliskość Schwaba do zmieniających świat wydarzeń prawdopodobnie wynika z tego, że jest jednym z najlepiej skomunikowanych ludzi na Ziemi. Jako siła napędowa Światowego Forum Ekonomicznego, „międzynarodowej organizacji współpracy publiczno-prywatnej”, Schwab od ponad 50 lat zabiega o głowy państw, czołowych biznesmenów oraz elitę środowisk akademickich i naukowych w Davos. Niedawno

wzbudził również gniew wielu z powodu jego niedawnej roli lidera Wielkiego Resetu, szeroko zakrojonej próby przekształcenia cywilizacji na całym świecie z wyraźną korzyścią dla elity Światowego Forum Ekonomicznego i ich sojuszników.

Schwab podczas dorocznego spotkania Forum w styczniu 2021 r. podkreślił, że budowanie zaufania będzie integralną częścią sukcesu Wielkiego Resetu, sygnalizując późniejszą ekspansję i tak już masowej kampanii public relations tej inicjatywy. Chociaż Schwab wzywał do budowania zaufania poprzez nieokreślony „postęp”, zaufanie jest zwykle ułatwiane przez przejrzystość. Być może dlatego tak wielu odmówiło zaufania panu Schwabowi i jego motywom, ponieważ tak niewiele wiadomo o historii i pochodzeniu tego człowieka przed założeniem przez niego Światowego Forum Ekonomicznego we wczesnych latach 1970.

Podobnie jak wielu prominentnych liderów programów sponsorowanych przez elity, internetowa dokumentacja Schwaba jest dobrze oczyszczona, przez co trudno jest znaleźć informacje o jego wczesnej historii, a także informacje o jego rodzinie. Jednak wielu, którzy urodzili się w Ravensburgu w Niemczech w 1938 r., w ostatnich miesiącach spekulowało, że rodzina Schwaba mogła mieć jakiś związek z działaniami wojennymi Osi, które, jeśli zostaną ujawnione, mogą zagrozić reputacji Światowego Forum Ekonomicznego i wywołać niechcianą kontrolę. do wyznawanych misji i motywów.

W tym śledztwie, przeszłość, którą Klaus Schwab starał się ukryć, jest szczegółowo badana, ujawniając zaangażowanie rodziny Schwabów nie tylko w nazistowskie badania nad bombą atomową, ale także w nielegalny program nuklearny apartheidu w RPA. Szczególnie odkrywczą jest historia ojca Klausa, Eugena Schwaba, który jako wybitny wojskowy wykonawca poprowadził wspierany przez nazistów niemiecki oddział szwajcarskiej firmy inżynieryjnej do wojny. Ta firma, Escher-Wyss, wykorzystywała niewolniczą siłę roboczą do produkcji maszyn krytycznych dla nazistowskiego wysiłku wojennego, a także dla

nazistowskich wysiłków na rzecz produkcji ciężkiej „wody” dla swojego programu nuklearnego. Wiele lat później, w tej samej firmie, młody Klaus Schwab zasiadał w radzie dyrektorów, kiedy podjęto decyzję o wyposażeniu rasistowskiego reżimu apartheidu w RPA w niezbędny sprzęt, aby kontynuować jego dążenia do stania się potęgą jądrową.

Ponieważ Światowe Forum Ekonomiczne jest obecnie wybitnym orędownikiem nierozprzestrzeniania broni jądrowej i „czystej” energii jądrowej, przeszłość Klausa Schwaba czyni go kiepskim rzecznikiem jego deklarowanego programu na teraźniejszość i przyszłość. Jednak, zagłębiając się jeszcze głębiej w jego działalność, staje się jasne, że prawdziwą rolą Schwaba od dawna jest „kształtowanie globalnych, regionalnych i branżowych programów” w teraźniejszości w celu zapewnienia ciągłości większych, znacznie starszych programów, które zachwiały się po II wojnie. Nie tylko technologia nuklearna, ale także polityka kontroli populacji pod wpływem eugeniki.

Szwabska opowieść

10 lipca 1870 r. dziadek Klausa Schwaba, Jakob Wilhelm Gottfried Schwab, zwany później po prostu Gottfriedem, urodził się w Niemczech w stanie wojny z francuskimi sąsiadami. Karlsruhe, miasto, w którym urodził się Gottfried Schwab, znajdowało się w Wielkim Księstwie Badenii, rządzonej w 1870 r. przez 43-letniego Wielkiego Księcia Badenii Fryderyka I. W następnym roku wspomniany książę miał być obecny na proklamacji Cesarstwa Niemieckiego, które miało miejsce w Sali Lustrzanej w Pałacu Wersalskim. Był jedynym zięciem urzędującego cesarza Wilhelma I i jako Fryderyk I był jednym z panujących władców Niemiec. Zanim Gottfried Schwab skończy 18 lat, Niemcy będą świadkami objęcia tronu przez Wilhelma II po śmierci jego ojca, Fryderyka III.

W 1893 roku 23-letni Gottfried Schwab oficjalnie wyjechał z Niemiec, rezygnując z niemieckiego obywatelstwa i opuszczając

Karlsruhe, aby wyemigrować do Szwajcarii. W tym czasie jego zawód był znany jako prosty piekarz. Tutaj Gottfried spotkał Marie Lappert, która pochodziła z Kirchberg koło Berna w Szwajcarii i była od niego o pięć lat młodsza. Pobrali się w Roggwil w Bernie 27 maja 1898 r., a w następnym roku, 27 kwietnia 1899 r., urodził się ich syn Eugen Schwab. Kiedy Eugen miał około roku, Gottfried i Marie Schwab postanowili wrócić do Karlsruhe, a Gottfried ponownie złożył wniosek o obywatelstwo niemieckie.

Eugen Schwab poszedł w ślady swojego ojca, także został inżynierem maszyn, a w przyszłych latach doradzał swoim dzieciom, aby robiły to samo. Eugen Schwab ostatecznie rozpoczął pracę w fabryce w mieście w Górnej Szwabii w południowych Niemczech, stolicy okręgu Ravensburg w Badenii-Wirtembergii.

Fabryką, w której rozwijał swoją karierę, był niemiecki oddział szwajcarskiej firmy Escher Wyss. Szwajcaria miała wiele długotrwałych powiązań gospodarczych z obszarem Ravensburga, a szwajcarscy kupcy na początku XIX wieku sprowadzali przędzę i wyroby tkackie. W tym samym czasie Ravensburg dostarczał zboże do Rorschach aż do 1870 r., wraz ze zwierzętami hodowanymi i różnymi serami, głęboko w Alpy Szwajcarskie. W latach 1809-1837 w Ravensburgu mieszkało 375 Szwajcarów, chociaż ich populacja spadła do 133 w 1910 roku.

W latach 1830. wykwalifikowani robotnicy szwajcarscy założyli fabrykę bawełny z włączonym zakładem bielenia i wykańczania, należącym i utrzymywanym przez braci Erpf. Powstały około 1840 r. targ koni w Ravensburgu przyciągał również wielu ludzi ze Szwajcarii, zwłaszcza po otwarciu w 1847 r. linii kolejowej z Ravensburga do Friedrichshafen, miasta położonego nad pobliskim Jeziolem Bodeńskim na pograniczu szwajcarsko-niemieckim.

W połowie lat trzydziestych Escher-Wyss ponownie znalazł się w tarapatach finansowych. Aby tym razem uratować firmę, na

podkład weszło konsorcjum, które miało uratować podupadającą firmę inżynierską. Konsorcjum zostało częściowo utworzone przez Federalny Bank Szwajcarii (przypadkowo kierowany przez Maxa Schwaba, który nie jest spokrewniony z Klausem Schwabem) i miała miejsce dalsza restrukturyzacja. W 1938 roku ogłoszono, że inżynier w firmie, pułkownik Jacob Schmidheiny zostanie nowym prezesem Rady Dyrektorów w Escher-Wyss. Wkrótce po wybuchu wojny w 1939 r. cytowano słowa Schmidheiny: „Wybuch wojny niekoniecznie oznacza bezrobocie dla przemysłu maszynowego w neutralnym kraju, wręcz przeciwnie”. Escher-Wyss i jego nowy zarząd najwyraźniej nie mogli się doczekać czerpania korzyści z wojny, torując drogę do przekształcenia ich w głównego nazistowskiego dostawcę wojskowego.

Ravensburg był anomalią w czasie wojny w Niemczech, ponieważ nigdy nie był celem nalotów alianckich. Obecność Czerwonego Krzyża i pogłoski o porozumieniu z różnymi firmami, w tym Escher-Wyss, sprawiły, że siły alianckie publicznie zgodziły się nie atakować południowoniemieckiego miasta. Przez całą wojnę nie był klasyfikowany jako ważny cel militarny i z tego powodu miasto wciąż zachowuje wiele ze swoich pierwotnych cech. Jednak po rozpoczęciu wojny w Ravensburgu działy się znacznie ciemniejsze rzeczy.

Eugen Schwab nadal zarządzał „Narodowo-Socjalistyczną Kompanią Modelową” dla Escher-Wyss, a szwajcarska firma pomagała nazistowskiemu Wermachtowi w produkcji znaczącej broni wojennej, a także bardziej podstawowego uzbrojenia. Firma Escher-Wyss była liderem w technologii dużych turbin do zapór hydroelektrycznych i elektrowni, ale produkowała również części do niemieckich myśliwców. Byli także ściśle zaangażowani w znacznie bardziej złowrogie projekty rozgrywające się za kulisami, które, jeśli zostaną ukończone, mogłyby zmienić wynik II wojny światowej.

Zachodni wywiad wojskowy był już świadomy współudziału i współpracy Eschera-Wyssa z nazistami. W tamtym czasie dostępne są zapisy zachodniego wywiadu wojskowego, w szczególności

Grupa Zapisów 226 (RG 226) z danych zebranych przez Biuro Służb Strategicznych (OSS), które pokazują, że siły alianckie były świadome niektórych interesów Eschera-Wyssa z nazistami.

Jednak Escher-Wyss byli liderami w szczególności w jednej kwitnącej dziedzinie, w tworzeniu nowej technologii turbin. Firma zaprojektowała turbinę o mocy 14 500 KM dla strategicznie ważnej elektrowni wodnej zakładu Norsk Hydro w Vemork, niedaleko Rjukan w Norwegii. Elektrownia Norsk Hydro, częściowo zasilana przez Eschera Wyssa, była jedynym zakładem przemysłowym pod kontrolą nazistów, zdolnym do produkcji ciężkiej wody, składnika niezbędnego do produkcji plutonu dla nazistowskiego programu bomb atomowych. Niemcy przeznaczyli wszelkie możliwe środki na produkcję ciężkiej wody, ale siły alianckie były świadome potencjalnie zmieniających grę postępów technologicznych dokonywanych przez coraz bardziej zdesperowanych nazistów.

W latach 1942 i 1943 elektrownia wodna była celem częściowo udanych nalotów brytyjskich komandosów i norweskiego ruchu oporu, chociaż produkcja ciężkiej wody była kontynuowana. Siły alianckie zrzucały na fabrykę ponad 400 bomb, co ledwo wpłynęło na operacje w rozrastającym się obiekcie. W 1944 roku niemieckie okręty próbowały przetransportować ciężką wodę z powrotem do Niemiec, ale norweski ruch oporu był w stanie zatopić statek z ładunkiem. Z pomocą Eschera-Wyssa naziści byli prawie w stanie zmienić losy wojny i doprowadzić do zwycięstwa Osi.

W fabryce Escher-Wyss w Ravensburgu Eugen Schwab był zajęty zatrudnianiem robotników przymusowych do pracy w swojej modelowej nazistowskiej firmie. W latach II wojny światowej w Ravensburgu, m.in. w Escher Wyss, pracowało prawie 3600 robotników przymusowych. Według archiwisty miejskiego w Ravensburgu, Andrea Schmuder, fabryka maszyn Escher-Wyss w Ravensburgu zatrudniała w czasie wojny od 198 do 203 robotników cywilnych i jeńców wojennych. Karl Schweizer, miejscowy historyk z Lindau, twierdzi, że Escher-Wyss

utrzymywał na terenie fabryki mały specjalny obóz dla robotników przymusowych.

Wykorzystanie mas robotników przymusowych w Ravensburgu spowodowało konieczność utworzenia jednego z największych zarejestrowanych nazistowskich obozów pracy przymusowej w warsztacie byłej stolarni przy Ziegelstrasse 16.

Eugen Schwab sumiennie utrzymywał status quo w latach wojny. W końcu, skoro młody Klaus Martin Schwab urodził się w 1938 roku, a jego brat Urs Reiner Schwab urodził się kilka lat później, Eugen chciałby uchronić swoje dzieci przed niebezpieczeństwem.

Klaus Martin Schwab – międzynarodowy człowiek tajemnic

Urodzony 30 marca 1938 r. w Ravensburgu w Niemczech Klaus Schwab był najstarszym dzieckiem w rodzinie. W latach 1945-1947 Klaus uczęszczał do szkoły podstawowej w Au w Niemczech. Klaus Schwab wspomina w wywiadzie z 2006 roku dla Irish Times, że: „Po wojnie przewodniczyłem francusko-niemieckiemu regionalnemu stowarzyszeniu młodzieży. Moimi bohaterami byli Adenauer, De Gasperi i De Gaulle”.

Klaus Schwab i jego młodszy brat Urs Reiner Schwab mieli pójść w ślady dziadka Gottfrieda i ojca Eugena i obaj początkowo kształcili się na inżynierów maszyn. Ojciec Klausa powiedział młodemu Schwabowi, że jeśli chce wywrzeć wpływ na świat, powinien szkolić się na inżyniera maszyn. To byłby dopiero początek referencji Schwaba na Uniwersytecie.

Klaus rozpoczął studia w Spohn-Gymnasium Ravensburg w latach 1949-1957, w końcu ukończył Humanistisches Gymnasium w Ravensburgu. W latach 1958-1962 Klaus rozpoczął współpracę z różnymi firmami inżynieryjnymi, a w 1962 roku ukończył studia w zakresie inżynierii mechanicznej w Szwajcarskim Federalnym

Instytucie Technologii (ETH) w Zurychu, uzyskując dyplom inżyniera. W następnym roku ukończył również kurs ekonomii na Uniwersytecie we Fryburgu w Szwajcarii. Od 1963 do 1966 Klaus pracował jako asystent dyrektora generalnego Niemieckiego Związku Budowy Maszyn (VDMA) we Frankfurcie.

W 1965 roku Klaus pracował również nad swoim doktoratem w ETH Zurich, pisząc rozprawę na temat: „Długoterminowy kredyt eksportowy jako problem biznesowy w inżynierii mechanicznej”. Następnie, w 1966 roku, otrzymał doktorat z inżynierii w Szwajcarskim Federalnym Instytucie Technologicznym (ETH) w Zurychu. W tym czasie ojciec Klaus, Eugen Schwab, pływał w większych kręgach niż wcześniej. Po tym, jak przed wojną był dobrze znaną osobowością w Ravensburgu jako dyrektor zarządzający fabryki Escher-Wyss, Eugen został ostatecznie wybrany na prezesa Izby Handlowej w Ravensburgu. W 1966 r., podczas zakładania niemieckiego komitetu ds. tunelu kolejowego w Splügen, Eugen Schwab zdefiniował utworzenie niemieckiego komitetu jako projekt „który tworzy lepsze i szybsze połączenie dla dużych kręgów w naszej coraz bardziej zbieżnej Europie, a tym samym oferuje nowe możliwości dla kultury rozwoju gospodarczego i społecznego”.

W 1967 roku Klaus Schwab uzyskał doktorat z ekonomii na Uniwersytecie we Fryburgu w Szwajcarii oraz tytuł magistra administracji publicznej w Szkole Rządowej im. Johna F. Kennedy’ego na Harvardzie w Stanach Zjednoczonych. Podczas pobytu na Harvardzie Schwab był nauczany przez Henry’ego Kissingera, który, jak później powiedział, należał do 3-4 najlepszych postaci, które najbardziej wpłynęły na jego myślenie w ciągu całego jego życia.

We wspomnianym wcześniej artykule „Irish Times” z 2006 r. Klaus mówi o tym okresie jako bardzo ważnym dla kształtowania się jego obecnego myślenia ideologicznego, stwierdzając: „Po latach, kiedy wróciłem z USA po studiach na Harvardzie, były dwa wydarzenia, które miały na mnie decydujący wpływ. Pierwszą z nich była książka Jeana-Jacquesa Servana-Schreibera The

American Challenge, w której stwierdzono, że Europa przegra z USA z powodu gorszych metod zarządzania w Europie. Drugim wydarzeniem było – i to jest istotne dla Irlandii – Europa sześciu stała się Europą dziewięciu”. Te dwa wydarzenia pomogłyby ukształtować Klausa Schwaba w człowieka, który chciał zmienić sposób, w jaki ludzie prowadzili swoje interesy.

W tym samym roku młodszy brat Klausa, Urs Reiner Schwab, ukończył ETH Zurich jako inżynier mechanik, a Klaus Schwab rozpoczął pracę w starej firmie swojego ojca, Escher-Wyss, aby wkrótce zostać Sulzer Escher-Wyss AG w Zurychu, jako asystent Przewodniczący do pomocy w reorganizacji łączących się spółek. To prowadzi nas do powiązań nuklearnych Klausa.

Powstanie technokraty

Sulzer, szwajcarska firma, której początki sięgają 1834 r., po raz pierwszy zyskała na znaczeniu po rozpoczęciu budowy sprężarek w 1906 r. Do 1914 r. rodzinna firma stała się częścią „trzech spółek akcyjnych”, z których jedna była oficjalna spółka holdingowa. W latach 1930. zyski Sulzera ucierpiały podczas Wielkiego Kryzysu i, podobnie jak wiele firm w tamtym czasie, stanęły w obliczu zakłóceń i akcji protestacyjnych ze strony swoich pracowników.

Druga wojna światowa może nie dotknęła Szwajcarię tak bardzo, jak jej sąsiadów, ale boom gospodarczy, który miał nastąpić, doprowadził do wzrostu potęgi Sulzer i dominacji na rynku. W 1966 roku, tuż przed przybyciem Klausa Schwaba do Escher-Wyss, szwajcarscy producenci turbin podpisali umowę o współpracy z braćmi Sulzer w Winterthur. Sulzer i Escher-Wyss rozpoczęły fuzję w 1966 roku, kiedy Sulzer kupił 53% udziałów firmy. Escher-Wyss oficjalnie stał się Sulzer Escher-Wyss AG w 1969 roku, kiedy ostatnie akcje zostały nabyte przez braci Sulzer.

W 1967 roku Klaus Schwab oficjalnie wkroczył na scenę szwajcarskiej społeczności biznesowej i objął przewodnictwo w

fuzji firm Sulzer i Escher-Wyss, a także tworząc zyskowe sojusze z Brown Boveri i innymi. W grudniu 1967 roku Klaus przemawiał na imprezie w Zurychu do czołowych szwajcarskich organizacji zajmujących się inżynierią maszyn; Stowarzyszenie Pracodawców Szwajcarskich Producentów Maszyn i Metali oraz Stowarzyszenie Szwajcarskich Producentów Maszyn.

W swoim przemówieniu poprawnie przewidział znaczenie włączenia komputerów do nowoczesnej szwajcarskiej inżynierii maszynowej, stwierdzając, że: „W 1971 r. produkty, których nie ma nawet dzisiaj na rynku, mogą stanowić nawet jedną czwartą sprzedaży. Wymaga to od firm systematycznego badania możliwych zmian i identyfikowania luk na rynku. Dziś 18 z 20 największych firm w naszej branży maszynowej posiada działy planowania, którym powierza się takie zadania. Oczywiście każdy musi korzystać z najnowszych osiągnięć technologicznych, a komputer jest jednym z nich. Wiele małych i średnich firm z naszej branży maszynowej podejmuje ścieżkę współpracy lub korzysta z usług dostawców przetwarzania danych specjalnych”.

Według Schwaba komputery i dane były oczywiście postrzegane jako ważne dla przyszłości, co zostało później przewidziane w reorganizacji Sulzer Escher-Wyss podczas ich fuzji. Nowoczesna strona internetowa firmy Sulzer odzwierciedla tę godną uwagi zmianę kierunku, stwierdzając, że w 1968 r.: „Działania w zakresie technologii materiałowej są intensyfikowane [przez Sulzer] i stanowią podstawę dla produktów technologii medycznej. Fundamentalna zmiana z firmy produkującej maszyny do korporacji technologicznej zaczyna być widoczna”.

Klaus Schwab pomagał zmienić Sulzer Escher-Wyss w coś więcej niż tylko giganta budowy maszyn, przekształcał ich w korporację technologiczną, która z dużą prędkością zmierza w kierunku zaawansowanej technologicznie przyszłości. Należy również zauważyć, że Sulzer Escher-Wyss zmienił inny cel swojej działalności, aby pomóc im „stworzyć podstawę dla produktów technologii medycznej”, obszar, który nie był wcześniej wymieniony jako branża docelowa dla Sulzer i/lub

Escher-Wyss.

Ale postęp technologiczny nie był jedynym ulepszeniem, jakie Klaus Schwab chciał wprowadzić w Sulzer Escher-Wyss, chciał także zmienić sposób myślenia firmy o stylu zarządzania biznesem. Schwab i jego bliscy współpracownicy forsowali całkowicie nową filozofię biznesową, która pozwoliłaby „wszystkim pracownikom zaakceptować imperatyw motywacji i zapewnić w domu poczucie elastyczności i zwrotności”.

To tutaj pod koniec lat 60. widzimy, jak Klaus zaczyna wyłaniać się jako bardziej publiczna postać. W tym czasie firma Sulzer Escher-Wyss również bardziej niż kiedykolwiek zainteresowała się kontaktami z prasą. W styczniu 1969 roku szwajcarscy giganci zorganizowali publiczną sesję doradczą zatytułowaną „Dzień Prasy Przemysłu Maszynowego”, która dotyczyła głównie kwestii zarządzania przedsiębiorstwem. Podczas wydarzenia Schwab stwierdził, że firmy stosujące autorytarne style zarządzania biznesem „nie są w stanie w pełni aktywować „kapitału ludzkiego” – argument, którego używał przy wielu różnych okazjach w późnych latach 1960.

Pluton i Pretoria

Escher-Wyss byli pionierami w niektórych z najważniejszych technologii wytwarzania energii. Jak wskazuje Departament Energii Stanów Zjednoczonych w swoim artykule na temat Supercritical CO₂ Brayton Cycle Development (CBC), urządzenia stosowanego w elektrowniach wodnych i jądrowych, „Escher-Wyss była pierwszą znaną firmą z opracowania maszyn wirnikowych do systemów CBC od 1939 roku”. W 1966 roku, tuż przed wejściem Schwaba do Escher-Wyss i rozpoczęciem fuzji Sulzer, sprężarka helowa Escher-Wyss została zaprojektowana dla La Fleur Corporation i kontynuowała ewolucję w Brayton Cycle Development. Technologia ta była nadal ważna dla przemysłu zbrojeniowego do 1986 roku, a drony napędzane energią jądrową były wyposażone w chłodzony helem reaktor jądrowy z cyklem

Braytona.

Escher-Wyss był zaangażowany w produkcję i instalację technologii jądrowej w 1962 r., o czym świadczy patent na „układ wymiany ciepła dla elektrowni jądrowej” i patent z 1966 r. na „elektrownię z turbiną gazową reaktora jądrowego z chłodzeniem awaryjnym”. Po tym, jak Schwab opuścił Sulzer Escher-Wyss, Sulzer pomógł również w opracowaniu specjalnych turbosprężarek do wzbogacania uranu w celu uzyskania paliw reaktorowych.

Kiedy Klaus Schwab dołączył do Sulzer Escher-Wyss w 1967 roku i rozpoczął reorganizację firmy w korporację technologiczną, zaangażowanie Sulzer Escher-Wyss w ciemniejsze aspekty globalnego wyścigu zbrojeń nuklearnych stało się natychmiast bardziej widoczne. Zanim Klaus został zaangażowany, Escher-Wyss często koncentrował się na pomocy w projektowaniu i budowie części do cywilnych zastosowań technologii nuklearnej, m.in. wytwarzanie energii jądrowej. Jednak wraz z przybyciem chętnego pana Schwaba pojawił się również udział firmy w nielegalnej proliferacji technologii broni jądrowej. W 1969 roku inkorporacja Escher Wyss Sulzer została w pełni zakończona, a ich nazwa została zmieniona na Sulzer AG, porzucając historyczną nazwę Escher-Wyss z ich nazwy.

W końcu ujawniono, dzięki przeglądowi i raportowi przeprowadzonemu przez władze szwajcarskie i człowieka nazwiskiem Peter Hug, że Sulzer Escher-Wyss zaczął potajemnie nabywać i budować kluczowe części do broni jądrowej w latach 1960. Firma, podczas gdy Schwab był w zarządzie, zaczęła również odgrywać kluczową rolę w rozwoju nielegalnego programu broni jądrowej w RPA w najciemniejszych latach reżimu apartheidu. Klaus Schwab był czołową postacią w tworzeniu kultury firmy, która pomogła Pretorii zbudować sześć broni jądrowych i częściowo złożyć siódmą.

W raporcie Peter Hug nakreślił, w jaki sposób firma Sulzer Escher Wyss AG (określana po połączeniu jako Sulzer AG)

dostarczyła rządowi RPA istotne elementy i znalazł dowody na rolę Niemiec we wspieraniu rasistowskiego reżimu, ujawniając również, że rząd szwajcarski „był świadomy nielegalnych transakcji, ale 'tolerował je w milczeniu', jednocześnie aktywnie wspierając niektóre z nich lub krytykując je tylko połowicznie”. Raport Huga został ostatecznie sfinalizowany w pracy zatytułowanej: „Szwajcaria i RPA 1948-1994 – Raport końcowy NFP 42+ na zlecenie Szwajcarskiej Rady Federalnej”, opracowanej i napisanej przez Georga Kreisa i opublikowanej w 2007 roku.

Do 1967 r. RPA zbudowała reaktor SAFARI-2 w ramach planu produkcji plutonu, zlokalizowany w Pelindabie. SAFARI-2 był częścią projektu opracowania reaktora moderowanego ciężką wodą, który byłby zasilany naturalnym uranem i chłodzony sodem. Ten związek z opracowaniem ciężkiej wody do produkcji uranu, tej samej technologii, która była używana przez nazistów również z pomocą Escher-Wyss, może wyjaśniać, dlaczego początkowo mieszkańcy RPA zaangażowali Eschera-Wyssa. Ale do 1969 r. Republika Południowej Afryki porzuciła projekt reaktora ciężkowodnego w Pelindabie, ponieważ drenował zasoby z programu wzbogacania uranu, który po raz pierwszy rozpoczął się w 1967 r.

W 1970 roku Escher-Wyss był zdecydowanie głęboko zaangażowany w technologię nuklearną, co widać w zapisie dostępnym w Landesarchivs Baden-Württemberg. Rejestr zawiera szczegóły dotyczące procesu zamówień publicznych i zawiera informacje o rozmowach w sprawie przyznania nagród z konkretnymi firmami zaangażowanymi w zakup technologii i materiałów jądrowych. Cytowane firmy to: NUKEM; Uhde; Krantza; Preussag; Escher-Wyss; Siemens; Rheintal; Leybolda; Lurgi; i niesławny Transnuklear.

Szwajcarzy i mieszkańcy RPA utrzymywali bliskie stosunki w tym okresie historii, kiedy brutalnemu reżimowi południowoafrykańskiemu trudno było znaleźć bliskich sojuszników. Do 4 listopada 1977 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ

uchwaliła rezolucję 418, która nałożyła na RPA obowiązkowe embargo na broń, embargo, które nie zostanie w pełni zniesione do 1994 r.

Georg Kreis zwrócił uwagę na następujące kwestie w swojej szczegółowej ocenie raportu Huga: „Fakt, że władze przyjęły postawę *laisse-faire* nawet po maju 1978 r., wysuwa się na pierwszy plan w wymianie listów między Ruchem Anty-Apartheid i DFMA w październiku/grudniu 1978 r. Jak wyjaśnia badanie Huga, Anty-Apartheid i DFMA Szwajcarski Ruch Apartheidu wskazał na niemieckie raporty, według których Sulzer Escher-Wyss i firma o nazwie BBC dostarczały części do południowoafrykańskiego zakładu wzbogacania uranu, a także na powtarzające się kredyty dla ESCOM, które obejmowały również znaczne wkłady banków szwajcarskich. Twierdzenia te doprowadziły do pytań, czy Rada Federalna – w świetle fundamentalnego poparcia embargo ONZ, nie powinna w przyszłości nakłaniać Banku Narodowego do zaprzestania udzielania kredytów ESCOM”.

Szwajcarskie banki pomogłyby w finansowaniu południowoafrykańskiego wyścigu do broni jądrowej, a do 1986 r. Sulzer Escher-Wyss z powodzeniem produkował specjalne sprężarki do wzbogacania uranu.

Założenie Światowego Forum Ekonomicznego

W 1970 roku młody parweniusz Klaus Schwab napisał do Komisji Europejskiej i poprosił o pomoc w stworzeniu „niekomercyjnego think tanku dla europejskich liderów biznesu”. Wydarzenie to sponsorowałaby również Komisja Europejska, wysyłając francuskiego polityka Raymonda Barre jako „mentora intelektualnego” forum. Raymond Barre, ówczesny komisarz ds. gospodarczych i finansowych, później został premierem Francji i został oskarżony o wygłaszanie antysemickich komentarzy podczas sprawowania urzędu.

Tak więc w 1970 r. Schwab opuścił Escher Wyss, aby zorganizować dwutygodniową konferencję menedżerów biznesowych. W 1971 roku w Davos w Szwajcarii odbyło się pierwsze spotkanie Światowego Forum Ekonomicznego – wówczas nazywanego Europejskim Sympozjum Zarządzania. Około 450 uczestników z 31 krajów wzięło udział w pierwszym Europejskim Sympozjum Zarządzania Schwab, składającym się głównie z menedżerów z różnych europejskich firm, polityków i amerykańskich naukowców. Projekt został nagrany jako zorganizowany przez Klausa Schwaba i jego sekretarkę Hilde Stoll, która później w tym samym roku została żoną Klausa Schwaba.

Europejskie sympozjum Klausa nie było oryginalnym pomysłem. Jak dość spójnie stwierdził w 2018 roku pisarz Ganga Jey Aratnam: „Duch Davos” Klausa Schwaba był także „Duchem Harvardu”. Szkoła biznesu nie tylko opowiadała się za ideą sympozjum. Wybitny ekonomista z Harvardu, John Kenneth Galbraith, był orędownikiem zamożnego społeczeństwa, a także potrzeb planowania kapitalizmu i zbliżenia Wschodu i Zachodu”.

Prawdą było również, jak zauważył Aratnam, że Davos nie był gospodarzem takich wydarzeń po raz pierwszy. W latach 1928-1931 w hotelu Belvédère odbywały się konferencje uniwersyteckie w Davos, które były współzałożycielami Alberta Einsteina i zostały powstrzymane jedynie przez Wielki Kryzys i groźbę nadchodzącej wojny.

Klub Rzymski i Światowe Forum Ekonomiczne

Najbardziej wpływową grupą, która przyczyniła się do powstania sympozjum Klausa Schwaba, był Klub Rzymski, wpływowy think tank elity naukowej i finansowej, który na wiele sposobów odzwierciedla Światowe Forum Ekonomiczne, w tym promując model globalnego zarządzania kierowany przez elitę technokratyczną. Klub został założony w 1968 roku przez włoskiego przemysłowca Aurelio Peccei i szkockiego chemika Alexandra Kinga podczas

prywatnego spotkania w rezydencji rodziny Rockefellerów w Bellagio we Włoszech.

Jednym z pierwszych osiągnięć była książka z 1972 r. zatytułowana „Granice wzrostu”, która w dużej mierze koncentrowała się na globalnym przeludnieniu, ostrzegając, że „jeśli światowe wzorce konsumpcji i wzrost populacji utrzymają się na tym samym wysokim poziomie w tamtych czasach, ziemia osiągnie swoje granice w ciągu Stulecia.” Na trzecim spotkaniu Światowego Forum Ekonomicznego w 1973 roku Peccei wygłosił przemówienie podsumowujące książkę, które strona internetowa Światowego Forum Ekonomicznego wspomina to wydarzenie jako historyczne. W tym samym roku Klub Rzymski opublikuje raport szczegółowo opisujący „adaptacyjny” model globalnego zarządzania, który podzieli świat na dziesięć wzajemnie powiązanych regionów gospodarczych/politycznych.

Klub Rzymski był od dawna kontrowersyjny z powodu swojej obsesji na punkcie zmniejszania światowej populacji i wielu wcześniejszych polityk, które krytycy opisali jako pod wpływem eugeniki i neomaltuzji. Jednak w niesławnej książce Klubu z 1991 r., „Pierwsza globalna rewolucja”, argumentowano, że taka polityka może zyskać powszechne poparcie, jeśli masy będą w stanie połączyć ją z egzystencjalną walką przeciwko wspólnemu wrogowi.

W tym celu Pierwsza globalna rewolucja zawiera fragment zatytułowany „Wspólnym wrogiem ludzkości jest człowiek”, który stwierdza, co następuje: „Poszukując wspólnego wroga, przeciwko któremu moglibyśmy się zjednoczyć, wpadliśmy na pomysł, że zanieczyszczenie, groźba globalnego ocieplenia, niedobory wody, głód itp. pasują do opisu. Zjawiska te w swej całości i wzajemnych oddziaływaniach stanowią wspólne zagrożenie, z którym wszyscy muszą się zmierzyć. Ale określając te niebezpieczeństwa jako wroga, wpadamy w pułapkę, przed którą ostrzegaliśmy już czytelników, a mianowicie mylenie symptomów z przyczynami. Wszystkie te zagrożenia są spowodowane ingerencją człowieka w procesy naturalne i tylko

poprzez zmianę postaw i zachowań można je przewyciężyć. Prawdziwym wrogiem jest więc sama ludzkość”.

Od tamtej pory elita zasiadająca w Klubie Rzymskim i Światowym Forum Ekonomicznym często argumentowała, że „metody kontroli populacji są niezbędne do ochrony środowiska. Nic więc dziwnego, że Światowe Forum Ekonomiczne podobnie wykorzystałoby kwestie klimatu i środowiska jako sposób na wprowadzenie na rynek, w razie potrzeby, niepopularnych polityk, takich jak te z Wielkiego Resetu.

Przeszłość to prolog

Od czasu założenia Światowego Forum Ekonomicznego Klaus Schwab stał się jednym z najpotężniejszych ludzi na świecie, a jego Wielki Reset sprawił, że przyjrzenie się człowiekowi zasiadającemu na tronie globalistów stało się ważniejsze niż kiedykolwiek.

Biorąc pod uwagę jego znaczącą rolę w dalekosiężnych wysiłkach transformacji każdego aspektu istniejącego porządku, historia Klausa Schwaba była trudna do zbadania. Kiedy zaczynasz zagłębiać się w historię człowieka takiego jak Schwab, który siedzi wysoko wśród innych mrocznych, elitarnych inicjatorów i dywersantów, wkrótce odkryjesz, że wiele informacji zostało ukrytych lub usuniętych. Klaus to ktoś, kto chce pozostać ukryty w mrocznych zakątkach społeczeństwa.

Czy prawdziwy Klaus Schwab to poczciwy stary wujek, który chce czynić dobro dla ludzkości, czy naprawdę jest synem nazistowskiego kolaboranta, który wykorzystywał niewolniczą pracę i pomagał nazistowskiemu wysiłkowi zdobycia pierwszej bomby atomowej? Czy Klaus jest uczciwym menedżerem biznesowym, któremu powinniśmy zaufać, aby stworzyć bardziej sprawiedliwe społeczeństwo i miejsce pracy dla zwykłego człowieka, czy też jest osobą, która pomogła popchnąć Sulzer Escher-Wyss w rewolucję technologiczną, która doprowadziła do jej roli w nielegalnym wytwarzaniu broni jądrowej dla rasistowskiego

reżimu apartheidu w RPA? Dowody, którym się przyjrzałem, nie wskazują na życzliwego człowieka, ale raczej na członka zamożnej, dobrze koneksjowanej rodziny, która ma historię pomagania w tworzeniu broni masowego rażenia dla agresywnych, rasistowskich rządów.

Jak powiedział Klaus Schwab w 2006 roku: „Wiedza wkrótce będzie dostępna wszędzie – nazywam to „googlizacją” globalizacji. Nie chodzi o to, co już wiesz, tylko o to, jak tego używasz. Musisz być wyznacznikiem tempa”. Klaus Schwab uważa się za wyznaczającego tempo i gracza z najwyższej półki, a jego kwalifikacje i doświadczenie są imponujące. Jednym z trzech największych wyzwań na liście priorytetów Światowego Forum Ekonomicznego jest nierozprzestrzenianie broni jądrowej, jednak ani Klaus Schwab, ani jego ojciec Eugen nie przestrzegali tych samych zasad, gdy prowadzili działalność. Wręcz przeciwnie.

W przypadku Schwabów dowody nie wskazują po prostu na złe praktyki biznesowe lub jakieś nieporozumienie. Historia rodziny Schwabów ujawnia natomiast zwyczaj pracy z ludobójczymi dyktatorami dla podstawowych motywów zysku i władzy. Naziści i południowoafrykański reżim apartheidu to dwa najgorsze przykłady przywództwa we współczesnej polityce, ale Schwabowie oczywiście nie mogli lub nie widzieli tego w tamtym czasie?

W przypadku samego Klause Schwaba wydaje się, że pomógł wyprać relikty epoki nazistowskiej, tj. ambicje nuklearne i ambicje kontroli populacji, aby zapewnić ciągłość głębszej agendy. Pełniąc funkcję przywódczą w Sulzer Escher Wyss, firma starała się wspierać nuklearne ambicje reżimu południowoafrykańskiego, wówczas najbardziej nazistowskiego sąsiedniego rządu na świecie, zachowując własne dziedzictwo Eschera Wyssa z czasów nazistowskich. Następnie, za pośrednictwem Światowego Forum Ekonomicznego, Schwab pomógł zrehabilitować politykę kontroli populacji pod wpływem eugeniki w epoce po II wojnie światowej, w czasie, gdy ujawnienie okrucieństw nazistowskich szybko

przyniosło pseudonauce wielką niesławę. Czy jest jakikolwiek powód, by sądzić, że Klaus Schwab, jaki istnieje dzisiaj, zmienił się mimo wszystko? A może nadal jest publiczną twarzą trwających dziesięciolecia wysiłków, aby zapewnić przetrwanie bardzo starego programu?

Ostatnie pytanie, jakie należy zadać o prawdziwe motywacje działań Herr Schwaba, może być najważniejsze dla przyszłości ludzkości: Czy Klaus Schwab próbuje stworzyć Czwartą Rewolucję Przemysłową, czy też próbuje stworzyć Czwartą Rzeszę?

Autorstwo: Johnny Vedmore

Zdjęcie: World Economic Forum

Źródło zagraniczne: [UnlimitedHangout.com](https://unlimitedhangout.com)

Źródło polskie: [PolskawLiczbach.blogspot.com](https://polskawliczbach.blogspot.com)